NICOLAUS DE TORNACO. RICHARDUS DE SANCTO VICTORE. HUGO DE SANCTO VICTORE. PETRUS CANTOR

Frankreich (Teil 1), Deutschland (Teil 2 und 3), 13. Jh. Seite 48v

Quelle: https://manuscripta.at/?ID=480
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

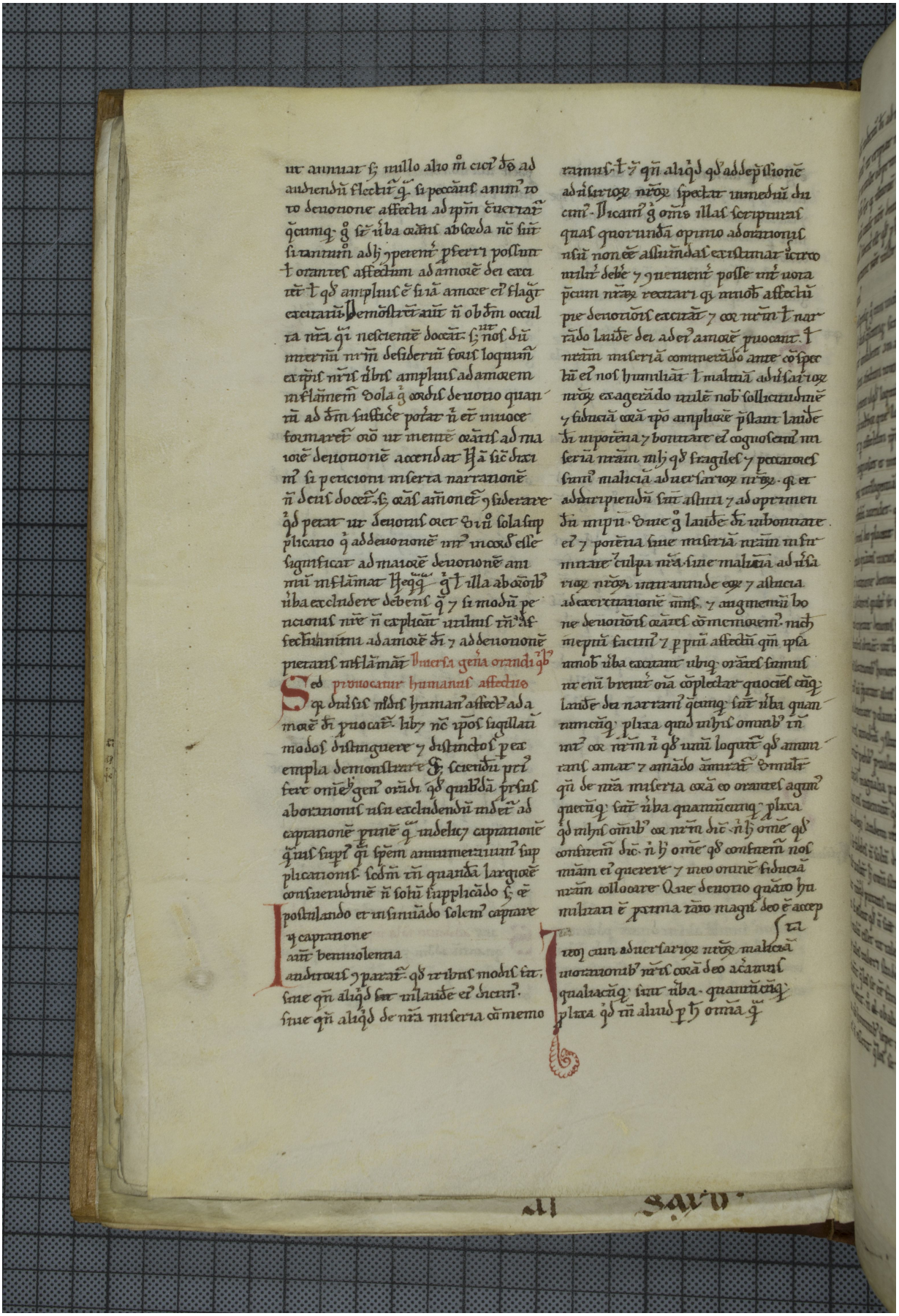

ut annuat ſ; nullo alio m̃ cor dꝰ ad
audiendũ flectit q̃ ſi peccatꝰ animꝰ to
to deuotione affectu ad ꝓm̃ cucurrit
q̃cumq; g̃ ſe ũba oratꝰ abſcida nõ ſint
ſi tantũm adhꝫ ꝓerent pferri poſſunt
t orantes affectum ad amorẽ dei exci
tẽt t qd amplius ẽ ſi ia amore ei flagr
excitatũ. Demonſtrat autũ ñ ob dõm occul
ta nra q̃ nesciente docat. ſ; nos dũ
miseriũ nrm̃ desideriũ foris loquũ
extꝫis nris ũbis amplius ad amorem
inflammem dola g̃ cordis deuotio quan
tũ ad dm̃ ſufficẽ potest ñ et innoce
formaret. ordo ut mentẽ oratꝰ ad ma
iorẽ deuotionẽ accendat. Hã ſic dici
mꝰ ſi percutiori miseria narrationẽ
ñ deus docet. ſ; oat annotẽ. ꝫ ſiderare
q̃d petat ut deuotus orat. Si ñ ſola ſup
plicatio q̃ ad deuotionẽ mꝰ in cord esse
ſignificat ad maiorẽ deuotionẽ ani
mũ inflammat. Hec q̃ g̃ t illa aboriꝫ
ũba excludere debent q̃ ꝫ ſi modũ pe
cutiori nre ñ explicat. utinam tũ af
fectum ad amorẽ dei ꝫ ad deuotionẽ
pietatis inflammat. Inuersa gena orandi qb

Sed provocatur humanus affectus
q. dulcis mdes humani affectꝰ ad a
morẽ dei ꝓuocat. hꝫ nõ ꝓos ſigillati
modos distinguere ꝫ distinctos per
empla demonstrare. Hꝫ scriptũ pti
fere omnes gen orandi. qd quibdã prius
aboationis usu excludendũ mdet ad
captationẽ ꝓnẽ q̃ indeliꝫ captationẽ
q̃ nis ſupꝫ q̃ ſpem annumerantium ſup
plicationis. ſedm̃ tũ quandã largiorẽ
consuetudinẽ ñ ſolũ ſupplicãdo ſ; ẽ
postulando et insinuãdo ſolem̃ capiare
y captationem
aut benuolentia
audiorꝫ y parat. qd uribus modis fit.
ſiue q̃n aliq̃d fit in laude ei dicitꝰ.
ſiue q̃n aliq̃d de nra miseria cõmemo
ramus. t ꝫ q̃n aliq̃d qd ad ꝓſilionẽ
ad uiriorꝫ nrorꝫ ſpectat. in medio du
cimꝰ. Dicam g̃ omis illas ſcripturas
quas quorundã optimo ad orationis
usũ non esse assumendas existimat. ideo
mihi debet y gerentem posse mꝰ iora
ꝓcum nrarꝫ rectari q. multos affectũ
pie deuotionis excitat. y cor nrm̃ t nar
rando laude dei ad ei amorẽ ꝓuocant. t
nram miseriã commerando ante cõſpec
tũ ei nos humiliat. t malitiã adiuriorꝫ
nrorꝫ exagerando mihi nos sollicitudinẽ
y fiduciã cordis ꝓ ꝓ amplioriẽ ꝓstant laude
dei in potentia y bonitate ei cognoscentes mi
seria nram mihi qd fragiles y peccatores
sumꝰ malitiã aduersariorꝫ nrorꝫ. q. et
adripiendũ suũ astutꝰ y ad oprimen
dũ in ꝓnũ. Deue g̃ laude dei in bonitate
ei y potentia sine miseria nram in fu
mitate culpa nra sine malitia adiu
riorꝫ nrorꝫ narrando. ex y astucia
ad certitudinẽ mis. y augmentũ bo
ne deuotionis oratꝰ cõmemorem. mch
mentũ facimꝰ y ꝓprũ affectũ q̃n ipsa
multos ũba excitant. ubiq; oratꝰ sumus
in eũ breuit oa cõplectar quociẽ cũq;
laude dei narrantꝰ quemq; suũ ũba quan
tumcũq; plura quod mihi omnib̃ in
mꝰ cor nrm̃ in qd unũ loquitur qd amm
rantꝰ amat y amando admirat. Dmili
q̃n de nra miseria cora eo orantes agunꝰ
quecũq; suũ ũba quantũcumq; plura
qd mihi omnib̃ cor nrm̃ dic. in hꝫ omne qd
confitem̃ dic. in hꝫ omne qd confitem̃ nos
nram ei querere y meo omne fiduciã
nram collocare. Que deuotio quãto hu
militatem ẽ prima ratio magis deo ẽ accep

tior cum aduersariorꝫ nrorꝫ malitiã
mortuorum̃ nris cora deo acãmus
qualiacũq; suũ ũba. quantũcũq;
plura qd tũ aliud ꝫ hꝫ omnia q̃